

La teva, ha sigut una família de músics. Com t'ha influenciat això?

El meu pare sols m'ha exigit disciplina. Per exemple:

Estem sopant, s'ha fet l'hora d'assajar, ens hem alçat en el bocí a la boca i ens n'hem anat per no arribar tard. Ah! i era igual que plugués que nevàs.

Ha sigut l'hora de l'actuació i prompte al lloc per a no fer tard.

A voltes m'ha recordat que calia estudiar la lliçó.

Un dia, vivíem a la Ravaleta i anàvem a assajar a la presó. Clar, el saxofó pesava i li vaig dir a mon pare: - es que pesa, em podries portar l'instrument?

I ell em va respondre:- Mira, cada músic el seu instrument.

Suposo que al ser músic m'ha inculcat responsabilitat.

Penses que la teva vida hagués sigut diferent sense la música?

Jo sempre dic als joves de la Banda que voldria que gaudiren tant com jo he gaudit. Perquè tant amb la Banda de música com amb el grup de danses he passat gran part de la meva joventut i m'ho he passat BOMBA!

Tu vas ser la primera persona en ostentar el càrrec de president de la societat musical. Per què es va prendre la decisió de federar-se?

L'any 1991 es donaven moltes ajudes econòmiques a les bandes que es federaven. Això va impulsar a moltes bandes a federar-se. Entre eixes, la nostra.

Va ser un pas molt important perquè la banda es va fer independent de l'ajuntament. Va passar de ser Banda Municipal a convertir-se en Societat musical amb el nom: Unió Musical Covarxina.

Qui manaven eren els socis.

Des d'un primer moment, la resposta dels socis va ser molt bona. Quan ens vam federar, ens van dir que érem una de les societats que contava amb més socis. La junta estava formada per cinc socis numeraris músics i cinc socis numeraris no músics. Anàvem a les reunions, a les assemblees comarcals, provincials i de la comunitat.

També va suposar obrir-nos cap al món de la música.

Ens pots contar alguna anècdota?

Un any vam anar a tocar a Castelló sense uniforme i vam fer el ridícul perquè totes les altres bandes en portaven. Per això vam decidir de fer-nos un uniforme. No sé la raó però ens el vam fer de color marró. Quan vam tornar a tocar a Castelló, totes les bandes portaven l'uniforme blau i nosaltres, marró!. Llavors, els escombrires de Castelló també anaven de marró, així que, imagina't el que degueren pensar tots els qui ens van veure!!

Per a acabar: una il·lusió.

Que la societat continue com ara...com a mínim!!

Que a poc a poc adquirisca molt de renom i que la gent diga orgullosa:- mira, la Banda de les Coves!!

Ah!!! I que en el pròxim certamen quedem els primers!!

Com heu vist, Norma Casas és una persona innovadora. La primera músic, un dels primers del poble en anar al conservatori, la primera presidenta... en conclusió, ha sigut una persona que ha realitzat moltes aportacions al món de la música però sens dubte, la principal ha sigut establir els pilars fonamentals de l'actual societat musical.

Moltes gràcies Norma!!

